

[Connie Hedegaard]

te område, men her er tydeligvis et område, hvor regeringen har imødekommet Socialdemokratiet fra Planen til Økonomisk Reform.

I »Gang i 90'erne« taler Socialdemokratiet om nødvendigheden af brugerafgifter på en række områder; trafik nævnes som et eksempel. Men da man jo nu tværtimod foreslår øget statstilskud, ville det være rart, om vi kunne få nogle andre, mere konkrete forslag.

Blandt økonomer diskuteres det, hvorvidt Socialdemokratiets indkomstoplitiske forudsætninger holder. Jeg skal ikke gå nærmere ind i det, blandt andet fordi regeringen og Socialdemokratiet jo i hvert fald er enige om målet, 1,5 pct. lavere lønudvikling end udlandets. Derfor blot en enkelt bemærkning til Socialdemokratiets B 13 om indkomstopolitikken, hvor man i punkt 6 skriver:

»Ekstrajntjenning i virksomhederne skal anvendes til investering, forskning og medarbejderuddannelse, f.eks. gennem etablering af fornyelsespuljer i virksomhederne.«

Trods mange nye toner fornægter Socialdemokratiet sig ikke. Mage til tvangsdirigering af virksomhederne skal man lede længe efter. Hvordan forestiller man sig egentlig et sådant forslag realiseret uden at havne i tilstande, som selv dele af Østblokken nu gør op med?

I sit indlæg før sagde hr. Svend Auken, at de positive kræfter ikke må give op. Det er vi enige i, men hvorfor i alverden besluttede hr. Svend Auken sig så for at forlade forhandlingsbordet? Regner hr. Svend Auken ikke længere Socialdemokratiet til de positive kræfter, de kræfter, der har et naturligt medansvar? I den konservative folketingsgruppe er vi faktisk ærgerlige over, at det ikke lykkedes at nå et resultat, ærgerlige over, at Socialdemokratiet forlod forhandlingerne. Vi synes, det er sølle, at Socialdemokratiet ikke har turdet anerkende den bevægelse, regeringen viste i sine forskellige udspil og i Økonomisk Reform.

Vi synes også, det er ærgerligt, at man ikke anerkendte Økonomisk Reform som grundlag for forhandlinger. Ingen stillede jo Socialdemokratiet over for et ultimatum – trods hr. Svend Aukens og hr. Lykketofts besværgelser. Hvilken interesse skulle regeringen have i det? Enhver kan jo forvise sig om, hvem der faktisk viste imødekommenhed, ved at sammenligne diverse udspil. Det var ikke Socialdemokratiet, der viste vilje til bevægelse og til resultater. Man

tror vel ikke, at man som oppositionsparti bare kan sidde passivt og se til og til sidst få regeringen til at acceptere Socialdemokratiets forslag uden selv at vise bevægelse? Sådant går det ikke.

Det Konservative Folkeparti har stadig et ønske om at fastholde, at store reformer – ikke mindst reformer, der har så stor indflydelse på det danske arbejdsmarked – gennemføres med et så bredt flertal som muligt. Det er trods alt den tradition, der trods besværlige parlamentariske konstellationer har sikret en vis kontinuitet i den danske samfundsudvikling.

Derfor beklager vi, at Socialdemokratiet ikke ville være med. Men da det var Socialdemokratiet, der gik, må vi sige, at det nu må påhvile Socialdemokratiet at komme med konkrete åbninger, før vi kan anbefale regeringen at indbyde til nye forhandlinger. En ørkesløs runde til har hverken vi eller dansk folkestyre godt af.

Så længe disse åbninger ikke kommer, må vi fra konservativ side støtte regeringen i bestræbelserne for at bruge det borgerlige flertal. Selv om vi gerne ser Socialdemokratiet tage medansvar i dansk politik, hverken kan eller vil vi acceptere, at Socialdemokratiet får vetoret i dansk politik.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Nu står vi så dér, hvor Socialdemokratiet siger, at regeringen skal trække de ultimative krav tilbage, og regeringspartierne siger, at Socialdemokratiet må vise en åbning, før der kan ske noget, og hvis begge holder fast på begge dele, sker der jo ingenting.

Det er vi ikke så kede af i SF, for vi mener ikke, at der fra Socialdemokratiets side er grund til at lave noget altomfattende forlig med denne regering. Vi mener, at vi har en regering, som er svag og har vist sig handlingslammet over for problemerne, så det skal ikke genere os, hvis den går nedenunder og hjem.

Når der nu ikke kommer et sådant stort forlig, synes jeg alligevel, det kan være interessant for os at kigge på nogle enkeltelementer i det, der har været diskuteret, for at se, om der kan blive enighed om noget. Fru Connie Hedegaard gjorde en hel del ud af, at der er enighed herinde om, at vi skal have nogle lempelser til børnefamilierne. Det var et positivt signal, synes jeg; det var jeg glad for at høre. Det indgår